

Виждь прочее, о царю, каквы лукавства имать жени те. Воистинну, какво да искать направувать. И за това не тебе скоро да ги повѣрува человекъ, докле не испыта истина та. Тоя примѣрь чувши царь, пакъ заповѣда да не убивать сына му.

Лукавства всескверныя жены и наложницы царскія.

Въ шестый уже день злонравна та оная наложница царска чувши, защо царь заповѣда пакъ, да не убивать сына му, уплашисе и смутисе много, размысливши въ себе, защо царскій сынъ утре на седмый день ще продума на баща си, и ще му объяви лукавы те и злы те нейны дѣла, и не само ще се посрами, но и ще восприеме смерть люта. Тѣмже вознамѣри да се убіе, и да се избави отъ поносна та смерть, негли сосъ думы да увѣщава царя вещь на погубленіе сына своего.

Такова прочее намѣреніе туривши, перво собра сички те си вещи, що то имаше, и раздѣли ги на сродницы те си: после умоли ги, и собраха древа и хвастія, и запалиха огнь големъ, а она готвешесе да се фърли во огнь за да изгори: кое то расчувшися въ сичкій градъ, стигна и до царски те уши: кой то абіе пративши, доведоха я предъ него, и рече и: О жено,